

Jazyku Říčních lidí sice začíná pomalu rozumět, jako by se ho ale bála sama použít.

Někdy ji Lovec přistihne, jak si něco šeptá. Zní to jako zaříkání. Ty chvíle ho naplňují hrůzou.

Nepřivolává další kletbu?

Pod skálou se pořád ještě válí ohlodané kosti. Každý tam občas zajde zavzpomínat a popovídat si s mrtvými.

Říční lidé vědí, že každý den může přinést neštěstí. Na životě nelpí.

Život je všude.

Přelévá se.

Jako se voda z řeky přelévá do tůní, aby se zrána proměnila na mlhu.

Jako se mlha sráží v kapičky na jehličí a rybářských sítích pověšených za chatou.

Kletba, kterou Labuť přinesla, je jen další z nástrah, kterým musí lidé čelit. Stejně jako ryby čelí pastem žen a jeleni šípům mužů.

Lovec pro tu zvláštní bytost vybojoval život, nikdo se s ní ale nepřátelí. Málokdo jí pohlédne do očí, ty černé labutí linky, táhnoucí se od nich po spáncích, je zrazují.

Labuť se ale také přátelit nechce.

Dělá to, co ostatní. V noci se poddává Lovci. Její tvář má ale stále neměnný výraz. Tak jako vodní pták se také ona ani neusmívá, ani nemračí. Často sleduje oblohu.

Lovec vždy zatají dech. Každou chvíli se jeho kořist může proměnit zpátky. Nohu už má zdravou.

Rozběhne se, roztáhne ruce, stanou se křídly.

Několikrát máchne a odlepí se od země.

Krk se jí protáhne, drobná tvář se promění.

Než se Lovec vzpamatuje, bude z dívky jen silueta na obloze.

Při té představě se mu sevře hrdlo. Rád se jí dotýká. Rád ji pozoruje.

Dívka má v sobě něco ze své zvířecí podoby. Tenká šije a ladné pohyby. Když je sama, tančí a polohlasně zpívá tajemné písně.

Je o tolik menší a křehčí než ženy Říčních lidí. Její nahé tělo jako by ve tmě slabě zářilo, o tolik je její kůže světlejší.

S každým dalším dnem se ale Lovcovy obavy umenšují. Kdyby to opravdu chtěla udělat, už by se to přece stalo.